

да бърза някой, той добре си я оплете.
И вий, отъ много умъ, му дадохте въ ръцете
власть: вончо той да прави, да реди,
и самъ по своя нефъ каквото усмърди
не той да му търпи смърдека, а народа...
Патриотизмътъ на Тотъ Воввода
и Панайота... Ха, но тука той грешн!
Не, брайно, по-напредъ ти самъ помислиши
камата! Бунтъ му дай... Тогазъ Европа щяла,
кат' види кръвници, да се смили за хала
на българина! Вижъ ти смятка, вижъ ти умъ!
И на такъвъ единъ халосникъ скудоумъ
вий можете въ ръце да дадете съдбите
народни?... Давайте! Но тель ръце пребити
ще бъдатъ, преди съ тяхъ той даже да посмей
да сепе!"

Тука, вече упоменъ, Попъ Матей
за работо съ ръка вмигъ хвана Дивасило
и сърпа го навънъ: — „Усойница е свила
отровенъ пологъ подъ езика ти. Помни
какво и за кого говоришъ! Останн
со здраве! Работа съ дертлини, лужи хора,
азъ нямамъ.“ И отънъ, излязълъ вече изъ двора,
предъ пълните врата, извърна се и пакъ:
— „И да не е посмалъ да стъпи твоя кракъ
во мойта къща! Знай, ти, изверникъ злобенъ, —
азъ нямамъ дъщеря за палъчникъ подобенъ
на тебъ...“ Застаналъ тамъ средъ двора поразенъ
отъ острите слова на стареца, Младенъ
за дълго тъй стоя и нямъ и неподвиженъ...

А вече излезнали тамъ на мегдана ближенъ,
предъ църквата, и тихъ повели разговоръ
се спрѣха старшите. Отъ нийде изъ прозоръ
не трепва свещъ, ни гласъ отъ някакъ се чува —
загърнати отъ нощта, заспалий градъ кротува